

[Ole Vig Jensen]

Intet i disse forslag skulle have forhindret regeringen i at søge den bredere løsning. Jeg hæftede mig også ved den socialdemokratiske ordførers bemærkning i går om, at det radikale venstre under disse dages forhandlinger har været både konstruktive og fleksible. Så meget desto mere beklager jeg, at det ikke var muligt at lave den bredere og bedre løsning.

Vi har her til morgen fået at vide, at regeringen har indgået et forlig med kommunerne om udgiftspolitikken for 1980. Jeg forstår, at kommunerne har accepteret en begrænset udgiftsstigning, der skal holdes inden for 3 pct. Det må bestemt opfattes som et væsentligt bidrag fra kommunerne til den økonomiske politik, som skal føres. Jeg vil i den forbindelse blot understrege, at kommunernes imødekommenhed synes jeg stiller særlige krav til regeringen om nu også at skabe lovgivningsmæssige forudsætninger for, at kommunerne kan leve op på en forsvarlig måde til denne opbremsning af de kommunale udgiftsstigninger. Jeg går ud fra, at det er et arbejde, regeringen går i gang med med det samme og inddrager kommunerne i det videre arbejde, sådan at vi allerede til efteråret kan sikre os, at der tages nye initiativer på dette område.

De forslag, som bliver vedtaget her i dag, er først og fremmest af kortvarig karakter. De hjælper nogle måneder frem, men løser ikke afgørende de spørgsmål, som trænger sig på i dansk økonomi. I det radikale venstre er vi af den opfattelse, at der vil være behov for allerede til efteråret at tage fat på de grundlæggende problemer i dansk økonomi. I den forbindelse skal jeg gentage de 6 punkter, som det radikale venstre mener det vil være af betydning at få med i de videre forhandlinger.

Vi ønsker for det første, at der sker en snering af hele skattefradragområdet. Vi ved, at det er der mange der er enig i her i folketinget. Det vil være en væsentlig opgave at tage fat på straks for det nye folketing til oktober. Det vil i øvrigt være en forudsætning, tror jeg, for, at folk vil kunne forstå og i øvrigt medvirke til den samlede økonomiske politik, at de stilles rimeligt, når det gælder de byrder, som det offentlige lægger på dem gennem skatterne.

For det andet: Vi ønsker indført en overskudsdeling i erhvervsvirksomhederne, og vi har selv fremsat forslag herom.

I den forbindelse ønsker vi som punkt 3 en lempelse af aktiebeskatningen for at sikre og fremme erhvervsmæssige investeringer og for at sikre, at det sker på bekostning af de passive kapitalanbringelser – et behov, der helt tydeligt træder frem i disse måneder.

For det fjerde: Vi ønsker, at der bliver lagt en bremse på jordprisstigningerne.

For det femte: Vi ønsker en energipolitik, der indeholder de forslag, som vi har ført frem under disse dages drøftelser, men også en energipolitik, der lægges frem i form af en alternativ energiplan. Her ligger, synes jeg, en stor forpligtelse for regeringen til nu at sikre, at vi får en sådan alternativ energiplan.

For det sjette – det er et område, som regeringen allerede er på vej til at bevæge sig ind på: vi ønsker også at sikre en gennemgribende gennemgang af de offentlige udgifter i såvel stat som kommuner. Der skal ikke være nogen tvivl om, at vi ønsker fundamentet for det danske velfærdssamfund bevaret, men vi er på den anden side sikker på, at der er en lang række lovbestemmelser, som tiden er løbet fra, og som vi med god grund bør se på i et ønske om at bremse i den offentlige udgiftspolitik.

Alle seks punkter mener vi fra radikal side vil være et væsentligt bidrag til netop at få løst nogle af de grundlæggende problemer i dansk økonomi. Vi beklager, at regeringen ikke har haft kræfter og vilje til at give kriseindgrebene det større perspektiv, som de ville have fået ved bl. a. at have taget det radikale venstres forslag med. Nu må regeringen altså stå alene. Det radikale venstre kan ikke medvirke på det foreliggende grundlag.

**Arne Bjerregaard (KrF):**

»Regeringens udspil er det realistiske i den givne situation for at løse de akutte problemer«. Det var så nogenlunde, hvad den socialdemokratiske ordfører fremførte. Man må nok sige: ak, hvor pauvert, hvis det er den socialdemokratiske realisme i den givne situation. For os at se er regeringens udspil snarere det mulige i regeringssamarbejdet, det, som regeringspartierne kunne blive enige om, men som de nok selv inderst inde må erkende ikke løser de væsentlige problemer i